

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **ČEKO IMPORT a.s.**, IČO 25284924
sídlem Klášterní 3, 550 01 Broumov
zastoupený advokátem JUDr. Ondřejem Moravcem, Ph.D.
sídlem Malé náměstí 124/15, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Severovýchod**
sídlem Švendova 1282, 500 03 Hradec Králové

v řízení o ochraně před nezákonným zásahem,

takto:

- I. Nepřiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, vzniklého žalobci v souvislosti se zrušením platebního výměru žalovaného ze dne 15. 9. 2014, č. 46/2014, k němuž došlo rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 8. 2. 2016, č. j. MF-4812/2015/1203-4, je nezákonným zásahem. Žalovanému se přikazuje přiznat a vyplatit žalobci úrok z neoprávněného jednání správce daně ve výši 14,05 % p.a. z částky 1 953 010,45 Kč ode dne 23. 2. 2016 do dne 11. 4. 2016, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. V části, v níž se žalobce domáhal, aby soud přikázal žalovanému přiznat a vyplatit žalobci úrok z neoprávněného jednání správce daně ve výši 14,05 % p. a. z částky 16 775

184,50 Kč ode dne 11. 4. 2014 do dne 12. 12. 2014 a ve výši 14,05 % p.a. z částky 1 953 010,45 Kč ode dne 11. 4. 2014 do dne 22. 2. 2016, se žaloba zamítá.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal u krajského soudu žalobu proti nezákonnému zásahu správního orgánu podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Za nezákonný zásah označil postup žalovaného, který mu nevyplatil úrok z neoprávněného jednání správce daně, na který žalobci vzniklo právo na základě § 254 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), a to v souvislosti se zrušením platebního výměru ze dne 15. 9. 2014, č. 46/2014. Platební výměr žalovaného byl zrušen pro nezákonnost rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 8. 2. 2016, č. j. MF-4812/2015/1203-4.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce konstatoval, že dne 4. 6. 2010 uzavřel s Regionální radou regionu soudržnosti Severovýchod smlouvu o poskytnutí dotace na realizaci projektu „Skladové, obchodní a volnočasové centrum WALZLOVKA – Meziměstí“. Žalobce realizoval celý projekt v souladu s podmínkami čerpání dotace, zhotovitel mu předal dílo dne 30. 11. 2013. Dne 10. 1. 2014 žalobce doručil poskytovateli dotace závěrečnou šestou žádost o platbu dle uzavřené smlouvy o poskytnutí dotace. Žalobce předpokládal přijetí platby od poskytovatele dotace v průběhu března 2014, k proplacení dotace v předpokládaném termínu však nedošlo, namísto toho poskytovatel dotace zahájil u žalobce šetření podezření na nesrovnalost spočívající v porušení rozpočtové kázně. Žalobce se jej měl podle poskytovatele dotace dopustit tím, že v rozporu s podmínkami čerpání dotace nepožadoval od svého dodavatele doložení bankovní záruky dle uzavřené smlouvy o dílo, čímž mělo dojít ke snížení transparentnosti zadávacího řízení. Dne 15. 9. 2014 žalovaný vydal platební výměr, kterým vyměřil žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 39 060 209 Kč. Následným rozhodnutím výboru Regionální radou regionu soudržnosti Severovýchod byl žalobci prominut odvod ve výši 37 107 198,55 Kč, neprominutá část odvodu tedy činila 1 953 010,45 Kč. Tato částka byla započtena proti částce požadované žalobcem k proplacení šestou žádostí o platbu. Žalobce obdržel částku 16 775 184,50 Kč dne 12. 12. 2014. Ministerstvo financí rozhodlo dne 8. 2. 2016 o zrušení uvedeného platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně. Vyměřený odvod byl žalobci vrácen na účet dne 11. 4. 2016.
3. Žalobci tedy byla na základě uvedeného platebního výměru žalovaného neoprávněně krácena dotace. Přestože podstatná část odvodu za porušení rozpočtové kázně vyměřená platebním výměrem žalovaného byla žalobci posléze prominuta rozhodnutím ze dne 28. 11. 2014, částka ve výši neprominuté části odvodu (1 953 010,45 Kč) byla na účet žalobce připsána až dne 11. 4. 2016, tj. s odstupem dvou let ode dne, kdy tato částka měla být žalobci vyplacena. Jediným důvodem, pro který nebyla poskytnutá dotace včas vyplacena, je nesprávná kvalifikace jednání žalobce při výběru dodavatele poskytovatelem dotace.

4. Podle žalobce mu z uvedených důvodů vzniklo právo na úrok z neoprávněného jednání správce daně ve smyslu § 254 daňového řádu. Rozhodnutím správcem daně o stanovení daně, které bylo pro nezákonnost zrušeno, je platební výměr žalovaného ze dne 15. 9. 2014. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je pak pro účely naplnění podmínek vzniku nároku na úrok podle § 254 daňového řádu třeba považovat za částku uhrazenou daňovým subjektem i částku, kterou správce daně daňovému subjektu neoprávněně zadržuje. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2018, č. j. Afs 205/2017 – 30, a ze dne 31. 5. 2018, č. j. 1 Afs 28/2018 – 29. Žalobci byla zadržena celková částka 18 728 194,95 Kč. Namísto toho, aby žalobce uvedenou částku obdržel dne 10. 4. 2014, obdržel ji opožděně ve dvou splátkách – dne 12. 12. 2014 částku 16 775 184,50 Kč a dne 11. 4. 2016 částku 1 953 010,45 Kč. Žalobci tak vzniklo právo na úrok ve výši 14,05 % p.a. z částky 16 775 184,50 Kč ode dne 11. 4. 2014 do dne 12. 12. 2014 a ve výši 14,05 % p.a. z částky 1 953 010,45 Kč ode dne 11. 4. 2014 do dne 11. 4. 2016.
5. Podle § 254 odst. 3 daňového řádu je správce daně povinen připsat úrok ze svého neoprávněného jednání na osobní daňový účet daňového subjektu do 15 dnů ode dne účinnosti rozhodnutí, kterým bylo jeho rozhodnuto o stanovení daně zrušeno. Specifikem této věci je, že žalovaný nevede osobní daňový účet žalobce. K přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně tak mělo dojít jeho výplatou žalobci v souladu s § 254 odst. 4 daňového řádu. Žalovaný tak ovšem dosud neučinil. Žalobce se před podáním žaloby pokusil vyčerpat dostupné prostředky ochrany. Obrátil se na Ministerstvo financí, které je nadřízeným orgánem žalovaného, s podnětem na ochranu proti nečinnosti dle § 38 daňového řádu. Ministerstvo financí shledalo tento podnět částečně důvodným, přesto žalovaný nevyplatil žalobci žádný úrok.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného a repliky žalobce

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na skutečnost, že žalobce k úhradě úroku z prodlení za pozdní proplacení dotace opakovaně vyzýval Regionální radu regionu soudržnosti Severovýchod již v letech 2016 a 2017. Regionální rada v reakci na tyto výzvy sdělila žalobci názor, který zastává dosud, a to že mu právo na úrok dle § 254 daňového řádu nenáleží, neboť platební výměr žalovaného ze dne 15. 9. 2014 nenabyl právní moci. Žalobce se proti uvedenému platebnímu výměru odvolal a v návaznosti na to nenastala ani jeho splatnost. Žalobce přesto požádal o provedení zápočtu peněžních prostředků z neproplacené části dotace. Poté, co byl platební výměr v rámci odvolacího řízení zrušen, byla žalobci započtená část peněžních prostředků ve výši 1 953 010,45 Kč neprodleně vrácena.
7. V roce 2019 se žalobce dále domáhal na Regionální radě regionu soudržnosti Severovýchod náhrady škody prostřednictvím sporného řízení podle § 141 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Ministerstvo financí rozhodnutím ze dne 27. 11. 2019 vyhovělo návrhu žalobce v celém rozsahu a uložilo Regionální radě povinnost uhradit žalobci způsobenou škodu ve výši 396 989 Kč. Uvedená částka byla žalobci zaplacená dne 11. 12. 2019.
8. Žalobce dále na konci roku 2019 podal k Ministerstvu financí podnět na ochranu proti nečinnosti žalovaného dle § 38 daňového řádu. Ministerstvo financí výzvou ze dne 28. 2. 2020 vyzvalo žalovaného k zaplacení úroku podle § 254 daňového řádu, žádosti žalobce ale vyhovělo jen částečně. Ministerstvo financí totiž (souhlasně s žalovaným) poukázalo

na skutečnost, že o věci bylo pravomocně rozhodnuto až dne 8. 2. 2016, kdy byl platební výměr zrušen. Ministerstvo financí tak uložilo žalovanému zaplatit žalobci úrok z neoprávněného jednání správce daně z částky 1 953 010,45 Kč ode dne 23. 2. 2016 do zaplacení, tj. do dne 8. 4. 2016 (tedy celkem 33 737,46 Kč). Z rozhodnutí Ministerstva financí tak vyplývá, že úrok z neoprávněného jednání správce daně nelze přiznat za období předcházející splatnosti daně.

9. Žalovaný ovšem žalobci nevyplatil ani uvedenou částku 33 737,46 Kč. Jejím vyplacení totiž bránila zákonná překážka spočívající v tom, že nárok žalobce na zaplacení úroku z neoprávněného jednání správce daně je konzumován náhradou škody, která již žalobci byla vyplacena ve výši 396 989 Kč. Žalovaný v této souvislosti odkázal na § 254 odst. 6 daňového řádu.
10. Žalovaný dále podotkl, že judikaturu týkající se daní, na kterou odkazuje žalobce, nelze bez dalšího aplikovat na dotační oblast. Zatímco zamýšleným efektem daňové povinnosti je negativní zásah do majetkové sféry daňového subjektu ve prospěch veřejného rozpočtu, v případě dotací je zamýšlený směr peněžních toků přesně opačný. Žalobce navíc odkazuje na judikaturu, která se týká institutu úroku z vratitelného přeplatku, upraveného v § 155 odst. 5 daňového řádu. Úprava obsažená v § 155 daňového řádu ale upravuje situaci, kdy daňovému subjektu vznikne vůči správci daně přeplatek na odvedené dani, zatímco § 254 téhož zákona upravuje situaci, kdy dojde ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně. Jedním z důsledků této odlišnosti je i rozdílnost v rozhodném dni, od něž počíná plynout nárok na vyplacení těchto úroků. Žalovaný považuje za významnou také skutečnost, že žalobcem citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se zabývají otázkou odkdy a zda vůbec náleží daňovému subjektu úrok z vratitelného přeplatku v případě, že správci daně uplynula zákonná tříměsíční lhůta pro vyplacení (vrácení) nadměrného odpočtu na DPH. Nejvyšší správní soud zde proto vychází ze zásady neutrality systému DPH, zabývá se otázkou přiměřenosti doby prověřování nároku na vratitelný přeplatek na DPH s ohledem na častý výskyt pokusů o spáchání daňových podvodů atd. Zabývá se tedy otázkami ryze daňovými, bez sebemenšího ohledu na specifika právní úpravy poskytování dotací. Aplikace těchto rozhodnutí na nyní posuzovanou věc by tak nedávala smysl.
11. Podle žalovaného je podaná žaloba nadto nepřipustná, neboť žalobce nevyčerpal ostatní prostředky ochrany ve smyslu § 85 s. ř. s. V § 254 odst. 5 daňového řádu je zakotveno právo daňového subjektu uplatnit proti postupu správce daně při vyřizování žádosti o vyplacení úroku z neoprávněného jednání správce daně námitku podle § 159 téhož zákona. Proti rozhodnutí o námitce podle § 254 odst. 5 daňového řádu pak lze podat odvolání, přičemž proti následnému rozhodnutí o odvolání lze podat žalobu podle § 65 a násl. s. ř. s.
12. Podle žalovaného by z uvedených důvodů měla být žaloba odmítnuta, případně zamítnuta.
13. Žalobce v reakci na vyjádření žalovaného uvedl, že žaloba je přípustná, neboť dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu jsou daňovému subjektu k dispozici dvě procesní cesty, jimiž se může domáhat vyplacení úroku z neoprávněného jednání správce daně. Žalobce v souladu s touto judikaturou opakovaně vyzval žalovaného k vyplacení úroku, které má povahu faktického úkonu (nikoli vydání formalizovaného rozhodnutí), a

vzhledem k nečinnosti žalovaného se domáhal nápravy podnětem na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 38 daňového řádu. Vzhledem k tomu, že žalovaný nápravu nezjednal a vzhledem k tomu, že právní předpis žalovanému neukládá povinnost vydat ve věci správní rozhodnutí, představuje prostředek soudní ochrany veřejných subjektivních práv žalobce zásahová žaloba. Žalobce uplatnil zásahovou žalobu mimo jiné i v reakci na sdělení Ministerstva financí.

14. Žalobce připustil, že od Regionální rady regionu soudržnosti Severovýchod obdržel plnění v návaznosti na rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 27. 11. 2019. Podle žalobce mu však žalovaný nikdy nesdělil, že by částku, kterou žalobci vyplatila Regionální rada regionu soudržnosti Severovýchod na základě uvedeného rozhodnutí Ministerstva financí, žalovaný započel proti úroku z neoprávněného jednání správce daně spočívajícího ve vydání nezákonného platebního výměru žalovaného č. 46/2014. Žalovaný možnost takového zápočtu odvozuje z § 254 odst. 6 daňového řádu, existenci takového započtení ovšem žalovaný netvrdí. Žalobci navíc nebyla vyplacena náhrada škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) (dále jen „zákon o odpovědnosti státu“), na který § 254 odst. 6 daňového řádu odkazuje, ani jiná škoda způsobená nesprávným výkonem veřejné moci. Žalobci byla zčásti nahrazena škoda vzniklá porušením veřejnoprávní smlouvy, a to osobou odlišnou od státu. Nejedná se tedy o nároky započitatelné podle § 254 odst. 6 daňového řádu. Žalovaný se nadto domáhá snížení výše úroku z neoprávněného jednání správce daně o vyplacenou náhradu škody (tj. opačný postup oproti postupu předpokládanému v § 254 odst. 6 daňového řádu). Skutečnost, že se žalobce domohl dříve nároku na náhradu škody než automaticky vznikajícího a *ex officio* uspokojovaného nároku na úrok, je nutno klást k tíži žalovanému a nikoli žalobci.
15. K otázce určení počátku běhu úročené doby žalobce konstatoval, že setrvává na svém žalobním tvrzení, podle něž mu právo na úrok vzniklo již dnem zadržení dotace. Tento svůj právní názor žalobce opírá o účel a smysl institutu úroku z neoprávněného jednání správce daně, jímž je nahradit daňovému subjektu škody vzniklou nezákonným postupem při správě daní, aniž by se dotčený daňový subjekt musel domáhat náhrady této škody cestou žaloby na náhradu škody způsobené nesprávným výkonem veřejné moci. Žalobce jako příjemce dotace byl nositelem soudně vymahatelného subjektivního práva na ochranu majetkového práva ve formě legitimního očekávání, že mu dotace přiznaná uzavřenou veřejnoprávní smlouvou bude vyplacena ve stanovených termínech. Žalobce v této souvislosti odkázal na bod 51 nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14. Kdyby žalovaný neshledal, že žalobce porušil rozpočtovou kázeň, byla by dotace žalobci vyplacena v původně předpokládaném termínu, tj. nejpozději 11. 4. 2014.
16. Právní názor žalovaného, dle něhož žalobce nemá právní nárok na žádný úrok z protiprávně zadržené dotace za období, jež předchází zrušení platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně, je dle žalobce v rozporu také s přímo aplikovatelným právem Evropské unie. Legitimní očekávání, že poskytovatel dotace vyplatí příjemci dotaci ve stanovených termínech, je chráněno jako majetek ve smyslu čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních práv (dále jen

„Úmluva“) a svobod a také ve smyslu čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv EU. Žalobce odkázal rovněž na čl. 52 odst. 1 Listiny základních práv EU.

17. Žalobce dodal, že mu nebyla „pouze“ pozastavena výplata části dotace po dobu potřebnou k provedení nezbytných kontrol (a následně uvolněna). Žalobce se stal obětí nesprávného výkonu veřejné moci při správě dotace, přičemž tato nezákonnost byla autoritativně vyslovena rozhodnutím Ministerstva financí, kterým byl zrušen platební výměr žalovaného. Prodlení s výplatou přiznané dotace v termínech předpokládaných podmínkami poskytnutí dotace tedy nebylo zapříčiněno potřebou provedení nezbytných kontrol, nýbrž nesprávným hodnocením správnosti postupu žalobce v souvislosti s čerpáním dotace. Podle žalobce není v souladu se zásadou proporcionality, pokud má nést veškeré negativní finanční důsledky nezákonného postupu správního orgánu při správě dotace (v souladu s uvedenou zásadou by dle žalobce bylo, pokud by příjemce dotace musel nést důsledky opožděné výplaty přiznané dotace za účelem provedení nezbytných kontrol, byla-li by doba trvání těchto kontrol sama o sobě přiměřená). Vzhledem k tomu, že vztah poskytovatele dotace a příjemce dotace je vztahem veřejnoprávním, přičemž odvod za porušení rozpočtové kázně je spravován podle daňového řádu, je dle žalobce na místě aplikovat v projednávané věci právě § 254 daňového řádu. Přiznání úroku toliko za období následující po zrušení platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně, jak navrhuje Ministerstvo financí, ale dle přesvědčení žalobce není přiměřené, neboť kompenzuje jen část období, za které byla žalobci přiznaná dotace protiprávně zadržována.

IV. Soudní jednání

18. Během soudního jednání konaného dne 3. 2. 2021 soud nejprve předal krátkou cestou pověřenému pracovníkovi žalovaného repliku žalobce k jeho vyjádření (replika žalobce byla soudu doručena dne 1. 2. 2021) a přerušil jednání na 20 minut, aby se tento mohl seznámit s argumentací obsaženou v dané replice.
19. Zástupce žalobce poté shrnul argumentaci obsaženou v žalobě a v replice k vyjádření žalovaného. Pověřený pracovník žalovaného uvedl, že souhlasí s tím, že „byla naplněna formální zákonná podmínka“ pro přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně ve výši stanovené ve výzvě Ministerstva financí ze dne 28. 2. 2020 (tj. ve výši 33 737,46 Kč). Vyplacení této částky žalovaným ale brání zákonná překážka, žalobci již totiž byla vyplacena náhrada škody ve výši 396 989 Kč na základě rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 27. 11. 2019. Úmysl žalovaného provést zápočet ve smyslu § 254 odst. 6 daňového řádu vyplývá ze sdělení žalovaného k výzvě Ministerstva financí k zaplacení úroků ze dne 9. 3. 2020. Pokud se žalobce domnívá, že mu náleží úrok z neoprávněného jednání správce daně nad rámec toho, co mu bylo přiznáno ve zmíněné výzvě Ministerstva financí, měl podat žalobu proti postupu Ministerstva financí (jehož závěr je pro žalovaného závazný).
20. Soud následně konstatoval podstatný obsah listin předložených žalobcem a žalovaným, přičemž zástupce žalobce a pověřený pracovník žalovaného k dotazu soudu uvedli, že mezi nimi není sporu o skutkovém stavu vyplývajícím z těchto listin. Pouze ve vztahu k otázce započtení jednotlivých nároků ve smyslu § 254 odst. 6 daňového řádu zástupce žalobce zdůraznil, že žalobci nebylo doručeno sdělení žalovaného ze dne 9. 3. 2020 (které bylo ostatně adresováno Ministerstvu financí). Pověřený pracovník žalovaného připustil,

že předmětné sdělení bylo žalovaným zasláno pouze Ministerstvu financí, nicméně má za to, že i tak k tvrzenému započtení došlo.

21. Pověřený pracovník žalovaného dále uvedl, že žalovaný prověřováním, zda má žalobci být vyplacena dotace, pouze plnil své zákonné povinnosti. Za to by neměl být nijak sankcionován. Podle zástupce žalobce je ale nutné rozlišovat zadržení dotace za účelem provedení nezbytné kontroly (v takovém případě je přiměřené nepřiznat úrok z neoprávněného jednání správce daně) a zadržení dotace po delší než nezbytně nutnou dobu. Obdobně jako judikatura Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) rozlišuje mezi přiměřenou a nepřiměřenou dobou pro zadržení nárokovaného odpočtu DPH (a v návaznosti na tuto judikaturu tak učinil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci Kordárna). V nynější věci byla takovou nezbytnou kontrolou kontrola, která probíhala od února 2014 a měla skončit v dubnu 2014, namísto toho ale došlo k jejímu rozšíření a poté k vyměření odvodu.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. Žalobce napadl postup žalovaného žalobou proti nezákonnému zásahu správního orgánu, krajský soud tedy o žalobě rozhodoval v řízení vedeném podle § 82 a násl. s. ř. s.
23. Dříve než přistoupil k posouzení důvodnosti žaloby, zabýval se krajský soud otázkou, zda je podaná žaloba přípustná. Správce daně o (ne)předepsání úroku podle § 254 daňového řádu nevydává rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Proti postupu správce daně podle § 254 odst. 1 až 4 je však daňový subjekt oprávněn uplatnit námitku podle § 159 daňového řádu a proti rozhodnutí o této námitce se může odvolat (§ 254 odst. 5 daňového řádu). Rozhodnutí o námitce podle § 159 daňového řádu (respektive navazující rozhodnutí o odvolání) je pak nutno považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016 – 53). Nabízí se tak závěr, že daňový subjekt, který se domnívá, že bylo porušeno jeho právo na úrok z neoprávněného jednání správce daně, by se měl bránit nikoliv podáním žaloby proti nezákonnému zásahu správního orgánu, ale podáním žaloby proti rozhodnutí správního orgánu (v souladu s tím, že žaloba proti nezákonnému zásahu má subsidiární povahu, jak obecně judikuje Nejvyšší správní soud). Krajský soud nicméně nemohl pomínout skutečnost, že Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Afs 234/2014 – 43, k odlišnému závěru, a to že proti úkonům správce daně podle § 254 daňového řádu lze brojit také zásahovou žalobou. S ohledem na to je nutné posoudit žalobu podanou v této věci jako přípustnou. V situaci, kdy žalobce k ochraně svých práv zvolil procesní cestu, jejíž použití v dané situaci výslovně umožňuje judikatura Nejvyššího správního soudu, by odmítnutí žaloby pro nepřípustnost představovalo odepření spravedlnosti.
24. K námitce žalovaného, podle níž se žalobce měl bránit žalobou podanou proti rozhodnutí, případně zásahu Ministerstva financí, soud uvádí, že jednal jako s žalovaným se správním orgánem, který podle žalobního tvrzení provedl zásah, tj. s Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Severovýchod (srov. § 83 s. ř. s.). Ze skutečnosti, že Ministerstvo financí zčásti nevyhovělo podnětu žalobce na ochranu proti nečinnosti správce daně, nelze dovozovat, že žalovaným má být v daném případě Ministerstvo financí.

25. Následně se krajský soud zabýval meritem věci (zákonností napadeného zásahu), přičemž shledal, že žaloba je částečně důvodná.
26. Z listin předložených soudu a ze souhlasných prohlášení účastníků vyplývají následující skutečnosti podstatné pro posouzení věci. Žalobce uzavřel dne 4. 6. 2010 s Regionální radou regionu soudržnosti Severovýchod smlouvu o poskytnutí dotace na projekt „Skladové, obchodní a volnočasové centrum WALZLOVKA – Meziměstí“. Dne 10. 1. 2014 obdržel poskytovatel dotace od žalobce závěrečnou (šestou) žádost o platbu dle uvedené smlouvy, přičemž dle čl. 7.2. smlouvy poskytovatel dotace zpravidla poskytne příslušnou část dotace do 60 kalendářních dnů ode dne přijaté bezchybné a úplné žádosti příjemce dotace o platbu. Poskytovatel dotace v tomto termínu nevyplatil žalobcem požadovanou část dotace ve výši 18 728 194,95 Kč. V souvislosti s předmětnou žádostí o platbu byla u žalobce zahájena kontrola dle zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů. Tato kontrola byla následně rozšířena o administrativní kontrolu zaměřenou na ověření podezření na nesrovnalost spočívající v porušení rozpočtové kázně, o čemž byl žalobce zpraven oznámením ze dne 7. 4. 2014. Tím bylo zároveň pozastaveno poskytnutí platby dotace dle čl. 17.2. smlouvy.
27. Žalovaný vydal dne 15. 10. 2014 platební výměr, kterým vyměřil žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 39 060 209 Kč, podle § 22 odst. 9 písm. b) zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů. Následným rozhodnutím výboru Regionální rady regionu soudržnosti Severovýchod byl žalobci prominut odvod ve výši 37 107 198,55 Kč, neprominutá část odvodu tedy činila 1 953 010,45 Kč. Tato částka byla započtena proti částce požadované žalobcem k proplacení šestou žádostí o platbu. Žalobce obdržel částku 16 775 184,50 Kč dne 12. 12. 2014.
28. Žalobce se proti uvedenému platebnímu výměru odvolal, Ministerstvo financí jeho odvolání vyhovělo a rozhodnutím ze dne 8. 2. 2016 předmětný platební výměr zrušilo a řízení zastavilo. Podle Ministerstva financí se žalobce nedopustil vytýkaného porušení rozpočtové kázně. Částka 1 953 010,45 Kč byla připsána na účet žalobce dne 11. 4. 2016.
29. Žalovaný obdržel dne 27. 8. 2019 žádost žalobce o vyplacení úroku z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 daňového řádu. Žalobce se domáhal vyplacení úroku vypočteného obdobně jako v nyní posuzované žalobě. Tedy úroku ve výši 14,05 % p.a. jednak z částky 16 775 184,50 Kč ode dne 11. 4. 2014 do dne 12. 12. 2014, jednak z částky 1 953 010,45 Kč ode dne 11. 4. 2014 do dne 11. 4. 2016. Žalovaný v odpovědi na tuto výzvu žalobci připsal ze dne 17. 9. 2019 sdělil, že jeho žádosti nelze vyhovět. V daném případě nedošlo dle žalovaného k nabytí právní moci platebního výměru, kterým byl žalobci vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně, protože žalobce se proti platebnímu výměru odvolal a odvolací orgán jej zrušil. Nebyly tak naplněny podmínky stanovené v § 254 odst. 1 daňového řádu. Žalobce podal poté podnět na ochranu proti nečinnosti správce daně (žalovaného). Na základě tohoto podnětu Ministerstvo financí vyzvalo žalovaného (výzvou ze dne 28. 2. 2020), aby žalobci vyplatil částku ve výši úroku z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 daňového řádu z částky 1 953 010,45 Kč od 23. 2. 2016 do zaplacení žalobci (tedy celkem 33 737,46 Kč). Ve zbytku shledalo podnět nedůvodným.
30. Žalovaný v reakci na výše uvedenou výzvu ze dne 28. 2. 2020 sdělil Ministerstvu financí (přípisem ze dne 9. 3. 2020), že uložené povinnosti nemůže vyhovět. Opětovně přitom

konstatoval, že dle jeho názoru nejsou splněny podmínky stanovené v § 254 daňového řádu. Navíc poukázal na skutečnost, že žalobce se domáhal na Regionální radě regionu soudržnosti Severovýchod také náhrady škody prostřednictvím sporného řízení podle § 141 správního řádu. Ministerstvo financí rozhodnutím ze dne 27. 11. 2019 vyhovělo návrhu žalobce v celém rozsahu a uložilo Regionální radě povinnost uhradit žalobci způsobenou škodu ve výši 396 989 Kč. Uvedená částka byla žalobci zaplacená dne 11. 12. 2019. Vyplacení částky 33 737,46 Kč žalobci tak nyní dle žalovaného brání zákonná překážka spočívající v tom, že nárok žalobce na zaplacení úroku z neoprávněného jednání správce daně je konzumován náhradou škody, která již žalobci byla vyplacena ve výši 396 989 Kč. Žalovaný v této souvislosti odkázal na § 254 odst. 6 daňového řádu.

31. Krajský soud po zhodnocení uvedených skutečností shledal, že žalobci vzniklo právo na úrok z neoprávněného jednání správce daně ve smyslu § 254 daňového řádu, avšak toliko v části žalobcem uplatněného nároku (a to v rozsahu odpovídajícím úroku, který mu přiznalo již Ministerstvo financí ve výzvě žalovanému k zaplacení úroku ze dne 28. 2. 2020).
32. Podle § 254 odst. 1 daňového řádu (ve znění účinném do 30. 6. 2017) „[d]ojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady.“
33. Podle § 254 odst. 3 daňového řádu (ve znění účinném do 31. 12. 2020) „[ú]rok přiznaný podle tohoto ustanovení správce daně předepíše na osobní daňový účet do 15 dnů ode dne účinnosti rozhodnutí, kterým bylo rozhodnutí o stanovení daně zrušeno, změněno nebo prohlášeno za nicotné, anebo ode dne prohlášení neoprávněného vymáhání.“ Podle odst. 4 cit. ustanovení „[v]znikne-li v důsledku zrušení, změny nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně, jakož i v důsledku neoprávněného vymáhání, vratitelný přeplatek, vrátí jej správce daně bez žádosti ve lhůtě podle odstavce 3.“
34. Podle § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu se daní pro účely tohoto zákona rozumí „peněžité plnění, pokud zákon stanoví, že se při jeho správě postupuje podle tohoto zákona“. Podle § 22 odst. 13 zákona o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů (ve znění účinném do 19. 2. 2015) se při správě odvodů a penále za porušení rozpočtové kázně „postupuje podle zákona upravujícího správu daní“ (obdobná úprava je nyní obsažena v § 22 odst. 15 téhož zákona).
35. Odvod za porušení rozpočtové kázně je tedy daní a při jeho správě se postupuje podle daňového řádu. Platební výměr, kterým byl žalobci vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně, byl proto *rozhodnutím o stanovení daně*. Splněna byla také další podmínka stanovená v § 254 odst. 1 daňového řádu, a to že předmětné rozhodnutí bylo *zrušeno pro nezákonnost*. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 8. 2. 2016, kterým byl zrušen uvedený platební výměr, nabylo právní moci dne 9. 2. 2016. Správce daně (tj. žalovaný) byl dle § 254 daňového řádu povinen vrátit vzniklý vratitelný přeplatek ve výši 1 953 010,45 Kč žalobci do 15 dnů ode dne účinnosti zmíněného rozhodnutí Ministerstva vnitra, tj. do 23. 2. 2016. Jelikož tak neučinil, vznikl žalobci nárok na úrok

z neoprávněného jednání správce daně z částky 1 953 010,45 Kč od 23. 2. 2016 do 11. 4. 2016 (kdy byla částka 1 953 010,45 Kč připsána žalobci na účet).

36. Soud zároveň nepřisvědčil argumentaci žalovaného, podle níž vyplacení takto stanoveného úroku z neoprávněného jednání správce daně brání zákonná překážka spočívající v tom, že předmětný nárok žalobce je konzumován náhradou škody, o které Ministerstvo financí rozhodlo dne 27. 11. 2019.
37. Tímto rozhodnutím vydaným ve sporném řízení správním podle § 141 správního řádu Ministerstvo financíulo Regionální radě regionu soudržnosti Severovýchod zaplatit žalobci náhradu škody ve výši 396 989 Kč. Uvedená částka představuje skutečnou škodu spočívající v zaplacení vyšších úroků z úvěru, kterým žalobce financoval realizaci projektu „Skladové, obchodní a volnočasové centrum WALZLOVKA – Meziměstí“ a který byl nucen splácet delší dobu, než bylo původně ujednáno ve smlouvě o úvěru. Žalobce byl nucen prodloužit dobu splatnosti úvěru v důsledku prodloužení Regionální rady regionu soudržnosti Severovýchod s vyplacením části dotace určené na realizaci uvedeného projektu.
38. Žalovaný se odvolává na § 254 odst. 6 daňového řádu (ve znění účinném do 31. 12. 2020), podle něž *„[ú]rok přiznaný podle tohoto ustanovení se započítává na přiznanou náhradu škody nebo přiznané zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu způsobenou daňovému subjektu nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem správce daně.“* Jak ale správně namítl žalobce, citované ustanovení daňového řádu odkazuje na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem ve smyslu zákona o odpovědnosti státu, zatímco žalobci byla přiznána náhrada škody vzniklé porušením veřejnoprávní smlouvy v řízení podle § 141 správního řádu. Jedná se odlišné nároky, které nelze zaměňovat. Navíc § 254 odst. 6 předpokládá opačný postup, než je postup, kterého se domáhá žalovaný, tj. snížení náhrady škody o (dříve) přiznaný úrok z neoprávněného jednání správce daně.
39. Krajský soud z uvedených důvodů přikázal žalovanému přiznat a vyplatit žalobci úrok z neoprávněného jednání správce daně ve výši 14,05 % p.a. z částky 1 953 010,45 Kč ode dne 23. 2. 2016 do dne 11. 4. 2016.
40. Ve zbytku soud shledal žalobu nedůvodnou. Podle § 254 odst. 1 daňového řádu totiž daňovému subjektu náleží úrok z neoprávněného jednání správce daně až *ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně* (nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady). Odvod za porušení rozpočtové kázně uložený žalobci platebním výměrem ze dne 15. 10. 2014 byl žalobce povinen uhradit do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto platebního výměru. Odvolání proti danému platebnímu výměru zároveň mělo odkladný účinek, přičemž Ministerstvo financí o žalobcem podaném odvolání rozhodlo dne 8. 2. 2016. Žalobcem uplatňovaný nárok na přiznání úroku již ode dne 11. 4. 2014 tak nemá žádnou oporu v dikci § 254 odst. 1 daňového řádu.
41. Žalobce namítl, že pro účely naplnění podmínek vzniku nároku na úrok podle § 254 daňového řádu je třeba považovat za částku uhrazenou daňovým subjektem i částku, kterou správce daně daňovému subjektu neoprávněně zadržuje. Dovolává se přitom judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se zadržování nadměrného odpočtu správcem daně – konkrétně rozsudků č. j. 8 Afs 205/2017 – 30 a č. j. 1 Afs 28/2018 – 29, respektive přímo rozsudku ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7 Aps 3/2013 – 34 („věc Kordárna“).

Krajský soud je ale názoru, že závěry plynoucí z uvedené judikatury nelze aplikovat v nyní posuzované věci. Situaci, v níž je pozastaveno vyplacení dotace, nelze stavět na roveň se situací, v níž je zadržován nadměrný odpočet.

42. Nutno připomenout, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ve věci Kordárna dotvářel právo, vyplňoval „mezeru“ v zákoně, což soudy mohou činit pouze výjimečně (k pojmu mezera v zákoně a k přípustnosti dotváření práva soudem viz např. Melzer, F. *Metodologie nalézání práva. Úvod do právní argumentace*. 2011, C. H. Beck, 2. vydání, str. 212 a násl.). Nejvyšší správní soud v daném případě postupoval uvedeným způsobem, neboť shledal, že česká vnitrostátní právní úprava měla „při svém doslovném výkladu nepřijatelné dopady z hledisek ústavněprávních i z hledisek práva Evropské unie. Povinností soudu je, je-li to možné, vykládat právo v souladu s ústavním pořádkem a vnitrostátní právo v souladu s právem Evropské unie. Má-li Nejvyšší správní soud dostát této povinnosti, musí se v určitých ohledech odchýlit od doslovného výkladu rozhodné vnitrostátní úpravy a přiklonit se k výkladu reflektujícímu smysl a účel systému výběru DPH, jeho základní strukturální prvky a princip proporcionality ve spojení s povinností šetřit základní práva a svobody jednotlivců (zde právo vlastnit majetek a právo podnikat)“ (bod [34] cit. rozsudku).
43. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud plátce DPH uplatnil nárok na nadměrný odpočet a částka odpovídající tomuto nároku je mu v důsledku prověřování oprávněnosti nároku vyplacena později než v době tří měsíců od skončení zdaňovacího období, za něž nárok na odpočet uplatnil, náleží plátcí za období od počátku čtvrtého měsíce od skončení zdaňovacího období, za něž nárok uplatnil, do dne uhrazení nadměrného odpočtu plátcí úrok z oprávněně uplatněné částky ve výši stanovené podle § 155 odst. 5 daňového řádu.
44. Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že „úrok z vratitelného přeplatku podle ust. § 155 odst. 5 daňového řádu je nárokem plynoucím ze zákonem dovoleného zadržování nadměrného odpočtu plátcí za účelem prověření oprávněnosti jeho nároku. Není proto obecně vzato důvodů plátcí za dobu prověřování přiznávat úrok z neoprávněného jednání správce daně podle ust. § 254 odst. 1 daňového řádu. To ale neplatí, pokud v průběhu prověřování vydal správce daně rozhodnutí, které bylo následně zrušeno, změněno nebo prohlášeno nicotným, a na základě takového rozhodnutí byl plátcí odepřen nárok na nadměrný odpočet či jeho část. Takové odepření nároku není ničím jiným než aktem po obsahové stránce ekvivalentním „pozitivnímu“ uhrazení částky na základě či v souvislosti se zrušeným, změněným nebo za nicotné prohlášeným rozhodnutím, neboť účinek tohoto rozhodnutí je v ekonomické i právní rovině totožný s rozhodnutím ukládajícím povinnost zaplatit určitou částku, pouze má „negativní“ podobu. Plátcí se odepírá nárok na vyplacení nadměrného odpočtu nebo jeho části, tedy se mu ukládá povinnost strpět, že mu částka, o níž měl za to, že na ni má nárok, nebude vyplacena. Zásah do majetkové sféry plátce je v obou případech zcela stejný. Jde o majetkovou újmu buď v podobě protizákonného zmenšení majetku, kterým plátce disponuje, anebo v podobě protizákonného nezvětšení takového majetku“ (bod [41] rozsudku ve věci Kordárna). Na právě citované závěry Nejvyšší správní soud navázal a dále je rozvedl v žalobcem odkazovaných rozsudcích č. j. 8 Afs 205/2017 – 30 a č. j. 1 Afs 28/2018 – 29.
45. Dále je třeba zmínit, že zákonodárce v reakci na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci Kordárna doplnil do zákona výslovnou úpravu tzv. úroku z daňového odpočtu (viz § 254a daňového řádu).

46. Z výše podaného shrnutí je zřejmé, že žalobcem citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se zadržování nadměrného odpočtu je úzce spjata s DPH (odůvodněna je mimo jiné základními strukturálními prvky DPH a systémem výběru DPH). Nelze ji tedy bez dalšího aplikovat na úpravu týkající se dotací. Mechanismus poskytování dotací se v mnoha ohledech odlišuje od systému výběru DPH – ostatně samotná dotace ani není daní ve smyslu daňového řádu, daní je teprve odvod za porušení rozpočtové kázně (viz výše).
47. Žalobce v podstatě po soudu požaduje, aby analogicky k rozlišování mezi přiměřenou a nepřiměřenou dobou pro zadržení nárokovaného odpočtu DPH dotvořil právo i v oblasti dotací a rozlišoval mezi „zadržením“ dotace za účelem provedení nezbytné kontroly a „zadržením“ dotace po delší než nezbytně nutnou dobu. V případě takového nepřiměřeného „zadržení“ dotace by pak dle žalobce mělo jejímu příjemci vzniknout právo na úrok z neoprávněného jednání správce daně ve smyslu § 254 odst. 1 daňového řádu. Krajský soud ale k takovému postupu v oblasti dotací neshledává dostatečně závažné důvody.
48. Žalobce v této souvislosti odkazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 12/14, podle něž rozhodnutím o poskytnutí dotace *„bylo konstituováno legitimní očekávání příjemce, že mu dotace bude poskytnuta, a pokud dodrží všechna pravidla, tak mu budou ve stanovených termínech za stanovených podmínek přiznané peněžní prostředky vyplaceny.“* Ústavní soud dále konstatoval, že *„i kdyby posléze poskytovatel dospěl k závěru, že nedošlo k porušení povinností příjemce, a následně pozastavené finanční prostředky příjemci vyplatil, prodlení v čerpání finančních prostředků z přiznané dotace způsobené státem, může být vážným zásahem do majetkových práv příjemce tím, že mu bude způsobena majetková škoda.“*
49. Z citovaného nálezu Ústavního soudu ale nijak neplyne, že by takto způsobená majetková škoda musela být nutně nahrazena prostřednictvím úroku z neoprávněného jednání správce daně, což je *de facto* paušalizovaná náhrada škody. Krajský soud je názoru, že případnou škodu, která vznikne příjemci dotace jejím opožděným vyplacením, lze nahradit i jinými způsoby (ostatně žalobce se již domohl náhrady škody v řízení podle § 141 správního řádu, vedle toho se může domáhat také náhrady škody podle zákona o odpovědnosti státu).
50. Krajskému soud zároveň není známo, že by povinnost kompenzovat opožděné vyplacení dotace způsobem, kterého se domáhá žalobce, konkrétně vyplývala z práva EU či z judikatury Soudního dvora (na rozdíl od judikatury Soudního dvora týkající se zadržování odpočtu DPH). Ostatně ani žalobce žádnou takovou judikaturu nezmiňuje, odkazuje pouze obecně na čl. 17 odst. 1 a čl. 52 odst. 1 Listiny základních práv EU.

VI. Závěr a náklady řízení

51. Krajský soud z výše uvedených důvodů částečně vyhověl podané žalobě a rozsudkem určil, že nepřiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 daňového řádu vzniklého žalobci v souvislosti se zrušením platebního výměru žalovaného ze dne 15. 9. 2014, č. 46/2014, k němuž došlo rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 8. 2. 2016, č. j. MF-4812/2015/1203-4, je nezákonným zásahem. Žalovanému zároveň přikázal přiznat a vyplatit žalobci úrok z neoprávněného jednání správce daně ve výši 14,05 % p.a.

z částky 1 953 010,45 Kč ode dne 23. 2. 2016 do dne 11. 4. 2016, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 87 odst. 2 s. ř. s.).

52. V části, v níž se žalobce domáhal, aby soud přikázal žalovanému přiznat a vyplatit žalobci úrok z neoprávněného jednání správce daně ve výši 14,05 % p. a. z částky 16 775 184,50 Kč ode dne 11. 4. 2014 do dne 12. 12. 2014 a ve výši 14,05 % p.a. z částky 1 953 010,45 Kč ode dne 11. 4. 2014 do dne 22. 2. 2016, soud žalobu naopak zamítl (§ 87 odst. 3 s. ř. s.).
53. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobce byl úspěšný jen částečně, přičemž míra jeho procesního úspěchu nepřevažuje nad mírou jeho procesního neúspěchu, nepřiznal mu soud právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Žádný z účastníků tedy nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 10. února 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu